

det, at det er Folketinget, der står over ministrene.

Det havde været rart, hvis hr. Ole Sohn bare ville høre efter lidt af alt det, jeg nu står og siger, når han selv har efterlyst det, men det kan man ikke regne med. Men jeg fortsætter.

Vi mener, at det forplumrer ethvert parlamentarisk ansvar, hvis man indfører et lovråd. Den diskussion har vi jo haft under forskellige konferencer igennem årene, hvor jeg har siddet herinde. Jo dybere, vi tænker over det, jo mere uvilje har vi mod det. Vi mener, at det parlamentariske system forudsætter en klar ansvarsfordeling, klart forudsætter, at Folketinget kan gøre et ansvar gældende over for en minister.

Så er der et par interessante bestemmelser i § 57 og § 58, hvor borgerne som brugere skal have ret til i fællesskab og individuelt at have indflydelse på de offentlige tilbud og skal have ret til individuelt eller i fællesskab at øve indflydelse på deres arbejdsvilkår.

Det er jo klart, at hvis vi kommer i dybden med det, er det ikke sikkert, Venstre og SF er enige, men jeg fæstnede mig ved det, som også altid har været mit indtryk der, hvor vi sådan på tværs af partiskel har en fælles tilgang til tingene vedrørende det individuelle, nemlig at gruppe-majestæten ikke skal tyrannisere den enkelte, selv om den enkeltes selvstændighed selvfølgelig er i et fællesskab. Det kan hr. Ole Sohn jo svara på, altså om jeg er på rette spor, og om der er nogle synspunkter, vi kan være enige i.

Vi har som bekendt ikke nogen tanker om at ændre den danske folkekirkelige ordning. Jeg skal sige, at det tager jeg meget gerne en diskussion om, nemlig at den folkekirkelige ordning er den, der sikrer friheden bedst. Den evangelisk-lutherske kirke er den, der på alle måder sikrer skelnen mellem lov og evangelium bedst. Hvor der ikke er evangelisk-luthersk tale, sammenblandes religion og politik.

Kl. 18.00

Endelig foreslår man jo så en opdeling i A- og B-bestemmelser. Det er vi umiddelbart meget skeptiske over for, og jeg er som sagt også skeptisk over for, at det skulle være lettere at ændre grundloven. Men det tager vi selvfølgelig en diskussion om og ser på, hvad andre lande har. Vi ved godt, at det eksisterer i forskellige andre lande.

Så alt i alt er vi meget positive over for at få en diskussion om nogle af de her ting, og jeg vil opfordre medlemmerne af udvalget til, at vi prøver at begrænse os, for at vi også kommer lidt i

dybden med emnerne, men vi står i hvert fald ikke i vejen for gode drøftelser af, hvad medlemmerne end måtte ønske.

(Kort bemærkning).

Svend Auken (S):

Jeg ville bare benytte lejligheden til at kvittere for den, synes jeg, meget saglige og konstruktive måde, som ordføreren har taget imod de forslag, som Socialistisk Folkeparti har stillet, og som vi fra socialdemokratisk side har stillet. Det synes jeg lover godt for arbejdet. Vi ved, det her er en lang proces, vi ved, det kommer til at tage tid, og at vi ikke på forhånd er enige.

Nu nævnte man ejendomsretten før. Det kan jo blive et af de steder, hvor man kan få nogle meget vanskelige diskussioner. Men der er, tror jeg, andre områder, hvor vi er meget mere enige, og hvor diskussionerne vil afsløre, især hvis man følger fru Birthe Rønn Hornbechs råd om at holde sig til nogle bestemte temaer og ikke tage samtlige spørgsmål op, at vi kan nå meget langt. Så jeg vil gerne kvittere for en rigtig god ordførertale, som gjorde mig glad.

(Kort bemærkning).

Birthe Rønn Hornbech (V):

Jamen jeg takker igen.

(Kort bemærkning).

Søren Krarup (DF):

Jeg vil simpelt hen complimentere fru Birthe Rønn Hornbech for hendes pædagogiske sans, for det var et fremragende billede på, hvordan en forfatning skabes.

Den afgørende ændring i statsformen i forrige århundrede er fuldstændig rigtigt systemskiftet i 1901. Det er overhovedet ikke nedfældet. Parlamentarismen bliver ikke indført i grundloven i 1915, den kommer først i 1953, men den hersker, virkeligheden er der. Der skal man jo huske på, at det kommer efter en forfatningskamp, der begynder i 1875 og i den største bitterhed altså varer til 1901.

Der lader det sig gøre uden at skrive noget ned og uden det politisk korrekte sprogbrug at skabe en statsform, som fungerer upåklageligt, indtil den altså 50 år senere bliver skrevet ind i en grundlov. Det er et glimrende billede på, hvordan virkeligheden er, og derfor vil jeg nævne det over for venstrefløjens, for at de altså kan se, at det ikke er det korrekte udtryk. Det er virkeligheden, der er det afgørende.